

Усяк до чого-небудь вдався.  
Той робить те, другий — друге;  
Всяк свого б берега й держався...  
Еге!  
Коли б то так всяк шанувався.  
Так є ж такі дурні,  
Що іноді за те беруться,  
До того пнуться,  
Чого й не тямлять. По мені —  
Роби вже лучче те, що вмієш,  
То й бачитиме всяк,  
Що ти що-небудь розумієш.

Один ще змалу вдатний Шпак  
У Щиглика співають навчився.  
Канальський Шпак так умудрився,  
Що як почне було співають,  
Диковина й сказать!  
Мов справді Щиглик то співає.  
От слухає Шпака усяк,  
Дивується та вихваляє,  
Шпаком розумним величає.  
Радіє, аж плигає Шпак!  
Чого б йому іще й хотіти?  
Кохаться б дурневі та жити;  
Таке життя другому б рай,-  
Шануйсь та людям потурай,  
Виспівуй на всі боки!.  
Так он що (я сказать забув) —  
Шпачок зависливенький був.  
Почув він (мабуть, від Сороки),  
Що Соловейка хвалить всяк.  
Шпакові се завидно стало,  
Надувся бісів Шпак.

"Коли ж моїх пісень вам мало,-  
Він сам собі мовляє так,-  
Тривайте, й я так заспіваю...  
Ще, може, й краще... Я вже знаю!  
На бісового батька й Шпак!."  
Зачав мій Шпак пісні виводить,-  
Так ні — зовсім не те виходить:  
Хоч вельми-дуже запищить,  
Хоч не до прикладу хавчить,  
Або нявчить, мов по-котячи,  
Або мекече по-ягнячи.  
Співав мій Шпак, співав,  
Аж покіль всіх порозганяв,-  
Ніхто і слухати не хоче,  
Тікає геть та ще й бурмоче:  
"Дурний, не знать чого схотів!  
Хоч би сміху вже не робив:  
Співав би гарно по-щиглячи,  
Ніж чортзна-як по-солов'ячи".  
1856.